

Да идем на Рила с любов

Тази вечер, като ста- нах: цялото небе иде от- горе. Казвам: за Рила се готвят. Ако идем на Рила с любов, времето ще бъ- де хубаво. Сега колцина от вас сте готови да иде- те там с любов? Досега сте ходили без любов. Та- зи година колко души има, които с любов искат да идат? Особена година е тази. Ако тази година идете на Рила без любов, тогава ще чакате за 1999 година. Колко души има, които биха дошли с лю- бов? Тази година, който ще иде на курорт някъде, не трябва да мисли за се- бе си. Тази година ще идем да послужим на Езе- рата: на бръмбарите, на цветята, на малките камъ- чета ще служим - нався- къде ще служим, дето

идем, ще служим. Някой казва: „Как ще идем, ня- маме пари?“ - Да идеш на Рила пари ли се изис- кват? - „Пари нямам за автомобил.“ - Пеш ще идеш. Ако нямаш пари,

ще идеш пеш. За 17 часа и половина аз ходих и се върнах. Ще се намери все един автомобил, който да ни послужи. Казвате: „До Рила не може да има.“ Казвам: там, дето вие не

можете, аз мога. Казвам: до там, дето може да ви закарат, ще идете. Ще дойде място, дето не мо- же да идете с автомобил, тогава вие сами ще вър- вите. Аз разбирам под Ри- ла туй - дето нито автомо- бил, нищо не минава, пеш, сами ще вървите. До подножието на Рила аз може да ви заведа с моя автомобил. От подножие- то нагоре ще влезете във вашия автомобил.

Колко души сега има, които тази година биха отишли на Рила: да си вземете всичкото богат- ство, да си носите този скъпоценен камък, дето ще го залагате. Съжаля- вам, че не сте разбрали истината. Не бъдете тол- коз несръчни.

продължава на стр. 2

Детски форум в Бургас

В малко райско кътче от местността „Отман- ли“, близо до Бургас, се проведе поредният VI детски форум на Общество „Бяло Братство“. То- зи път срещата беше по-различна - спокойната и красива атмосфера на хотелския комплекс „Селекта“, малкото романтично заливче, бли- зостта на Странджа планина и най-вече допи- рът с морето, ще останат незабравими за пет- десетината деца от София, Бургас, Пловдив, Габ- рово, Клисурса, Разград, Шумен и други градо- ве. Двата дни (19 и 20 юни) бяха изпълнени с бо- гата и разнообразна програма - от запознава- нето на участниците, през игрите на детската площадка, на тенис корта, на полянката край дъ- бовата горичка, та до вечерта на талантите, в която всяко дете взе участие, като най-много ни впечатли изявата на група деца от клуб по кук- ловодство - гр. София.

продължава на стр. 3

Малка Виенска Паневритмия /импресии от едно посещение/

Дали защото просло- вутото виенско колело се върти повече от век във Виена, или защото в Па-

невритмията има валсо- ви мелодии, или по-ско- ро защото виенчани са едни свободни и разкре-

постени хора, но да иг- раеш Паневритмия във Виена се оказа особено приятно и вдъхновяващо.

Чувства се различната атмосфера на града. Всичко е много по-спокойно от обичайните ни пред- стави за това, какво пред- ставлява една столи- ца. А Виена е много по- вече от сто- лица, защо- то е позна- ла величие-

то на столицата на една империя. И това се виж- да не само в сградите и архитектурата, но и в са- мите кореняци виенчани - учтиви, усмихнати, със самочувствието и възпи- танието на аристократи, но без арогантността на други западни нации, къ- дето шовинизмът хвърля своята сянка на иначе безспорния блясък и сла- ва.

Но Виена е преди всичко музика. Виена е Моцарт и Щраус. Музика- та изпълва цялата атмо- сфера на града. И се чудя дали това не е тайната на този град. Музиката е универсален език.

продължава на стр. 4

Паневритмията по света

Юни месец е, и кой знае дали това се дължи на планет- ните влияния (тук малко мога да се усмихна, защото в духовните среди всичко се обяснява с добри и лоши ас- пекти), но така или иначе тази година юни е месецът, в който има малка ек- спанзия на Панев- ритмията в Европа.

Едновременно с паневритмичните пътища на прияте- лите ми в Русия и Виена тръгва и моето панев- ритмично лято. През първият уикенд на юни

съм в Лондон. Поканена съм заедно с Хари Сал- ман от наши български приятели - Милена и

Митко Христови. Лек- цията на Хари в събота вечер е върху българ- ския принос за европей-

ската духовност, а моят семинар по Паневритмия е в неделя. След Па- неврритмията сяда- ме на поляната. Всъщност семи- нар е голяма дума - това е по-скоро разговор върху някои акценти и спорни детайли на паневритмичните упражнения. При- състват и няколко англичани, поради което разговорът се води на англий- ски. Знаех, че е повди- ган въпросът за спазва- не на правилата,

продължава на стр. 6

Петровден на Мусала

Петровден е особено важен ден в празнич- ния календар на Общество „Бяло Братство“. По това време се отбелязват именният и рож- денният ден на Учителя Петър Дънов - дати, бе- лежещи идването на Земята на едно изклю- чително Същество в духовната еволюция на човечеството - на Мировия Учител Беинса Ду- но.

Братската група от Благоевград реши да посрещне тези дни на покрива на Балканите - на връх Мусала. Това място в свещената Ри- ла планина за нас не е просто географски обект, а духовна територия на Бялото Брат- ство, която е най-близо до Бога и до Школата

на Светлите същества.

Когато слязохме от автобуса на Боровец, той ни посрещна настръхнал от студ и загър- нат в тъмни облаци. Ръмеше дъжд. Но въпре- ки мрачното настроение на Природата в ду- шите ни беше радостно и празнично като у хора, които са се завърнали у дома след дъл- го отсъствие.

продължава на стр. 7

Да идем на Рила с любов

от стр. 1

Има един анекдот, който доколко е верен, не зная. Един съл череша в своята градина и изкарал много хубави череша. Искан да занесе на царя да му покаже колко са хубави. Турил таблата на главата, после, като му пригладняло, ял от тях. Като дошъл при царя, само три череша имало в таблата. Царят казва: „Как се ядат?“ Той ги взел, излял ги - показал на царя. Той знаел как се ядат. Но царят, макар и вече да знаел, останал, без да яде от черешите. Вие, като ви донесат три череша, не питайте как се ядат. Вземете и вие направете опита. Трябва да правите опити. Без опити в света няма постижение.

28 юни 1939 година

Аз ще ви приведа един пример от Рила. Насъбрахме се в хижата при второто езеро. Тая година на всички им дадох да видят какво нещо е търпението. Отиваме на хижата. Времето е лошо. Събираме се вътре тридесет и три души: бяха един до друг, като риби. Трябва да се спи вътре. Постлахме отдолу с клекове. И аз съм вътре. Запалихме огън. Димът изпълни хижата. Всички плачат, и аз с тях. Но едно нещо научих: щом се оправя времето, димът излиза навън, щом се разваля времето, димът остава вътре. Та открих следното: увеличава ли се димът, времето се разваля, изчезва ли димът, времето се оправя. Та когато аз не плача, времето се оправя. Когато плача, времето се разваля. Седят някои в хижата, обръщат се на едната и на другата страна. Някои са седнали до огъня и цяла нощ, при малко задремване, пада им главата надолу. В хижата бяха насъбрани като сардели, някой път краката

им се допират. Няма място от де да минеш. Някой път трябваше да стана 3-4 пъти да разглеждам небето и като минавах, гледах да не стъпча някого. А пък сме забравили и лампа да вземем. Тъмно е в хижата. И като минавах през тях, не исках да стъпча на главите им, нито на краката им, затова съм внимателен.

Сега пояснявам. Седя аз спокойно, наблюдавам дима и казвам: този дим показва какво е състоянието на хората. Когато живеем по-добре, има по-малко дим, а когато не живеем добре, има повече дим. А пък причината за дима е следната: самата хижка не е направена добре, тя няма комин, няма огнище, както трябва. Има само една дупка и като се запали огънят, димът не излиза. Той казва: „От мене зависи. Ако искам, ще изляза, а ако не искам, няма да изляза.“ Тогава аз излизам. После гледам, че няма дим вътре. И като вляза, и той влиза заедно с мене. Онези, които бяха тук, ще кажат: „Те там, горе на Рила, имат Божието благословение.“ Ние гледахме там дима. Казвам: тук с този дим може да се лекуват хората. Който има слаби гърди, ще се лекува с този дим. Който иска да оздравее, който е малко нервен, всеки ден трябва да го турят при кадежа. Една година като стоиш при кадежа, ще бъдеш малко по-добре. През нощта някои спят, а някои седят. Някои са седели цяла нощ и са поддържали огъня. Те казват: „Цяла нощ седях и кладох огъня.“ И ако другите се ползват от това кладене, това е добро.

Приятелите очакваха, че времето ще бъде хубаво. А пък като отидохме, разрази се една буря, едни гръмотевици, завала дъжд. Някои и в хижата се навасиха. Дъждът влиза вътре. Значи търсят ни

вътре. Дъждът казва: „Колко сте хубави, като вас хора не съм виждал.“ А пък приятелите казват: „Дано да престане.“ И те питат: „Ще се вдигне ли мъглата?“ Казах им: „Ако мъглата не се вдигне, ние ще се вдигнем.“ И най-после така направихме. Като се вдигнахме, тя отиде нагоре, а пък ние - надолу, и се уреди въпросът. Питат ме сега: „Защо е тази мъгла?“ Казвам: „От любов.“ Мъглата дойде да ни види, дефилира около нас, обикаляше около нас и отиде горе да каже: „Долу видяхме тези възлюбени.“ А пък ние слязохме надолу, за да кажем, че мъглата беше много хубава и че димът беше много хубав, и че хижата, и камъните, и клековете бяха много хубави, че всичко беше много хубаво.

Ако има много дим, времето ще се развали. Ако има малко дим, времето ще се оправи. Хубаво е дим да има въкъщи, за да оздравее човек, за да бъде здрав. Когато човек е болен, хубаво е димът да е въкъщи. А пък когато човек е здрав, димът трябва да бъде вън. Та сега и на вас казвам: да бъдете довольни от това, което имате.

Братята и сестрите на Езерата, въпреки тези условия, само се смееха, на всички им беше приятно. Питах се: „Как е апартаментът ти, как е леглото ти?“ Шегуваха се и с къпането. И след това всички утихаха и почваха да хъркат. Не всички - някой навървя легнал и хърка, а някой стане и казва: „Защо Учителя не направи да не хъркат?“ Гледам, че не му е приятно. Казвам му: „Аз оставям вечерно време всички да се проявят.“ Никому не направих бележка. Само сега разправям, че е имало хъркане. Щом се събудят, никой не хърка. А щом захърка някой - зна-

чи отишъл е в онзи свят, а слугата му е останал и пречиства къщата.

21 август 1940 г.

Казвам: който е дошъл сега на Рила, той непременно трябва да се освободи от някакъв недъг или от някакъв лош навик. Например някой ходи много прегърбен. Щом сте дошли тук, никакви гърбици, никакви болки, никакви недъзи не трябва да имате! Всички болки, всички недъзи трябва да оставите във водата и да отидете в дома си свободни. Всички можете да се лекувате с чистия въздух на планината. Ще дишате чист въздух, ще се миете по няколко пъти на ден.

Казвам: на много места из Рила, където човешки крак не е стъпвал, се намира този първичен жизнен елемент, който още старите алхимици са търсили. Достатъчно е човек да стъпи на мястото, където е този елемент, за да се подмлади моментално. Ако е бил стар, подмладява се; ако брадата му е побеляла и окъпала, изведнъж става черна и гъста; ако косата му е побеляла, моментално става черна. Като се види в това положение, човек сам ще се чуди как се е преобразил. Ако някой прекара известно време в Рилската пустиня и се върне между познатите си така преобразен и подмладен, какво ще кажат за него?

Първото нещо, което се изисква от всички, които сте дошли на екскурзия в Рила, е абсолютната чистота: чистота физическа, чистота сърдечна и чистота умствена. Това значи: всяка мисъл, всяко желание и всяка постъпка трябва да се анализира, да се види кои от тях са животински, кои - човешки, и кои - Божествени. След това човек трябва да ги отдели едни от

други, както се отделят металите от примесите, или от елементите, с които са съединени. И най-после, след като е отделил и класифицирал желанията според техните места, да вземе от тях само Божествените. Има желания, които не са потребни за човека - тях той ще остави настрана. Има желания, които му са необходими - тях той ще употреби като градиво при строежа на Божественото здание.

Второ, необходимо нещо за всички ви е да ставате рано, да не се обленявате. Щом сте дошли тук, всички ще пее-те заедно, ще работите заедно, ще се молите заедно, и т.н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свършите. Човек може да бъде уединен и всред обществото. Уединението не е външен процес.

14 юли 1931 г.

Казвам: главното нещо, което трябва да занесете в домовете си като спомен от прекарването си на Рила, е да проникне у вас идеята, че както Слънцето, звездите, Луната и останалите планети имат свой определен път на движение, така и вие имате свой определен път, който неизбежно трябва да следвате. Върви ли човек в пътя си, всяка работа, която му се дава, е свещена. При това всяка работа трябва да принесе своя плод.

6 август 1931 г.

Тук, на Рила, ще изучаваме закона за смяна на енергиите. Той гласи: „След всяка любов иде омраза. След студеното време иде топло, а след топлото - студено.“ Този закон е главно за физическия свят. Същият закон се отнася и към духовния свят. Той има отношение не само към хората, но и към всички живи същества - растения и животни. Достатъчно е да се смени настроението на човека, за да се смени състоянието и на клетките. Този закон е общ както за частите, така и за цялото. Когато става известна промяна в Природата, едновременно става промяна и във всички живи същества.

13 юли 1924 г.

Един ден, когато бях на Рила, край нас минаха двама туристи. Те се спряха, погледнаха към нас и се засмяха. Единият от тях каза нещо отрицателно по наш адрес. Едва направи няколко крачки, той се спъна в един камък, падна и контузи крака си. Аз си помислих: „Не е добре, като вървиш по планината, да допускаш отрицателни мисли в ума си“.

30 март 1932 г.

Ние сме дошли тук, на Рила, каквито шушки имаме, да ги извадим навън. И като се върнем, нито един от вас да няма нито една шушка. Да се освободите от тях. И като се върнете, всички да се подмладите. Да няма някой, който да каже: „Изгубих си времето. Нищо не можах да постигна.“

Планината е място за Любов. Планината е опасна за онзи, който не разбира, но за онзи, който разбира, планината има всички блага...

Сега, като казвам „харамия“, какво разбирате вие? Например нашият Харамия на Рила? „Харам“ е турска дума, която значи дадено даром, което не е използвано. Който не е използвал дадените неща добре, харам отива. Харамия човек - харамията седи горе, гледа да се качи готово на хората. Харамията взема - като мине някой, заграбва той. Това е вътрешният смисъл. Ние, всички те хора в света, имаме харамийски живот. Във всичките хора без разлика, и в растенията, има един стремеж - всички даром да вземат. Като го вземат, дълго не му мислят за връщане.

12 юли 1940 г.

Днес сутринта, по случай откриването на събора, присътигна от провинцията оркестър от мандолини и китари - от външни хора, които свириха с любов, без никакво възнаграждение. Те дойдоха като делегати, изпратени от невидимия свят, за да заместят нашите братя и сестри от провинцията, които идваха за събора. Това показва, че между всички явления в живота има тясна връзка. Бог ръководи всички работи. Той отваря и затваря съборите - всичко става по Негова воля. Вие не можете да си представите, че съборът може да стане на Рила без музика, без никакви особени приготовления. Когато ви казах, че тази година няма да има събор, исках да ви обърна вниманието на това, че съборът няма да стане по обикновения начин, който вие познавате, но ще стане по съвсем особен начин. Тазгодишният събор се откри днес, на Петровден, а миналите години на този ден се привършваше.

12 юли 1931 г.

И Бог, Който е обикнал човека и е вдъхнал в неговите ноздри първата вдъшка, е учил човека как да възприеме Неговата Любов. С първото дихание човек е възприел това. Тук, преди две вечери, мисля, че в сряда вечерта, в салона дадох едно кино - какво са правили нашите хора на Рила (в неделя вечерта). Заинтересува ме как сте правили тези упражнения горе. Като видях как правите тези упражнения, аз се засрах. То е такава разбъркана работа! Когато едните си дигат ръцете нагоре, другите ги свалят надолу. Няма хармония. Не може да се заснеме такава нещо на кино. Това е посмешница. Всички, като дигат ръце, като един човек трябва да ги дигат. А пък сега: един нагоре, а друг клая до някъде. Някои вървят криво, няма равномерност в движенията им. Не се правят така упражнения! Това е престъпление! Като правих едно упражнение, това е за Господа. Господ те гледа!

19 октомври 1938 г.

Още някои полезни съвета за пребиваването ни в планината

1. Екипировка

- Дрехи - за студено и за топло време, от леки материали (полар, памук) и с по-малък обем. За да бъдат запазени от евентуален дъжд, е добре да бъдат поставени в чували за дрехи или в найлонови пликове и така да се подредят в раницата.
- Спаден чувал - колкото може по-олекотен, съобразен с температурата за сезона, и също поставен в найлон в раницата за запазване от дъжд.
- Шалте или дюшек - шалтето е по-леко, изолира добре от студа, но е обемно и трябва да стои извън раницата, то не поема и неравностите на терена. Добро и удобно допълнение към него е надуваемата възглавничка. Дюшеят (гумиран с плат, но не плажен) е по-тежък, но с по-малък обем, изолира от студа и поема неравностите. Преценете сами.
- Обувки - с височина над глезена, за да го държат стабилен при ходене. Най-добре е те да са туристически от специализиран магазин; по-евтин вариант са работните водонепропускливи обувки, по възможност без метална бомбе. Не е удачно да се ползват джапанки или чехли, защото при ходене кракът не е устойчив в тях.
- Кибрит и запалка - добре е да ги имате винаги под ръка, задължително съхранени в найлонов плик, за да не се овлажняват.
- Фенер - най-добрият вариант е челникът. С него ръцете ви ще бъдат свободни. Евтини варианти има по пазарите.
- Дъждобран - найлоновите са по-леки и по-евтини, но лесно се късат. Гумираните са по-тежки, по-обемни, но и по-здрави.
- Игли, конци (тънки и дебели), капроново въженце за укрепване на палатката, за простор, щипки и др.

- Соларен душ - продава се в магазините за туристическа екипировка. Водата в него се загрява от Слънцето. Душът се съгва, заема минимален обем и е лек.
- Телефон - в магазините за мобилна техника се продават соларни зарядни. Лично аз не съм ползвал такива и не зная доколко са ефективни.
- Сгъваема тубичка за вода с кранче и плоско дъно - продава се в магазините за екипировка.
- 2. Храна**
- Любимия си зехтин можете да вземете в шише от кока-кола или минерална вода, поставено в найлонов плик и завързано отгоре.
- Водата за пиене можете да сложите във външен джоб на раницата, или ако нямате такъв, да я вържете с капрон към някой ремък на раницата. Така ще имате слънчева вода за пиене. В магазините за туристическа екипировка се продават мехчета от найлон за 2 литра вода, които се закрепват на раницата.
- Сушените плодове са добра алтернатива на пресните при по-продължителен престой.
- Ядките (овесени, ръжени или пшенични) дори и без котлонче или топла вода е достатъчно да ги накуснете от вечерта в затоплена от Слънцето вода и на сутринта закуската ви е готова.
- Добре е храните да не са в стъклени и метални опаковки, защото те тежат повече и са чупливи.
- Нека всичко, което правим на планината, да не е в неин ущърб, и тръгвайки си, да не оставим следа от нашето пребиваване там.
- И нека не забравяме, че преди всичко трябва да пречистим телата и душите си - и така очистени, с мисълта да служим на Бога, можем да се качим на нашата свещена Рила планина.

Димитър Първанов

Детски форум в Бургас

от стр. 1

Втория ден посрещнахме с изгрева - красив и впечатляващ от морския бряг. Последваха пояснения на упражненията за дишането и изиграването им, както и 28-те упражнения от Паневритмията. Най-вълнуващото изживяване дойде, когато след закуска лагерът се раздели на пет групи и всяка тръгна с компас и карта да търси заровеното съкровище в Странджа планина. Колко радост и очакване имаше в детските очи! Последва обиколка из района с автобус (специално осигурен за нас за тези два дена) до връх Бакърлъка, откъдето се

възвихме на невероятна гледка от нос Емине до устието на река Ропотома. Заобиколихме върха, за да видим мистичната Странджа планина - цяла разлята пред нас.

Разказаха ни интересни легенди. Наситихме очите и душите си с красотата и опиянение. Наистина, колко малка, но богата и незаменима е България! Бяхме горе на върха - ви-

соко, а пред нас се разстилаше безкрайното наше синьо море. Синьо, зелено, синьо - прегръдката на небето, земята и морето.

Тук, на това вълшебно място, се разделихме, благодарни на Бог, че ни подари хубаво време, възможност за общуване и обогатяване. Благодарим на домакините, на ръководителя на бургаската братска група Ангел, на Георги Георгиев и на всички останали, които с много любов и желание бяха прецизирали всичко до най-малката подробност и ни поднесоха тези незабравими дни. До нови срещи!

Надя Табакова

Представяне на бележника на Учителя в Пловдив

На 2 юли зала „Беръзка“ в Пловдив се оказа малка да побере всички гости на града, желаещи да присъстват на представянето на книгата „Личен бележник на Петър К. Дънов“, издадена от издателството на Общество „Бяло Братство“. Получи се истински празник и ликуване на душите в срещата между софийския творчески екип и пловдивската публика. Представянето се водеше толкова непринудено и завладяващо от ръководителя на нашето общество Андрей Грива, че то се превърна в музикално-поетичен спектакъл. Изказванията на авторката на увода и на

обяснителните бележки Милкана Бошнакова, ст.н.с. и д-р в Народна библиотека „Св. Кирил и Методи“, и на Людмила Димитрова, „моторът“ на това дело, както я нарича Грива, завладяха и развълнуваха аудиторията. Те разказаха за процеса на създаване на книгата и сърдечните им думи бяха балсам за жадните ни души. Наистина, колко много любов, преклонение и святост са вложили всички за създаването на тази книга!

Музикалните изпълнения на Надежда Няголова - цигулка, и на певицата Пламена

Гиргинова, възхитиха публиката. Нейният чист и мистичен глас ни отнесе наистина във висините с песните „Нева санзу“, „Цветята цъфтяха“, „Молитва“, „Медитация“ и др. Сестра Жана Кръстева от Пловдив благодари от името на всички и поднесе портрет на Учителя, рисуван от художника Борис Георгиев.

На другия ден сред прекрасната Паневритмия, изиграна на връх Бунарджика, се събрахме в братския център на Пловдив, за да гледаме филм за представянето на Паневритмията в ООН, Виена, от който останахме горди, че сме българи и последователи на това велико Учение. Всички бяхме възбудени, коментирахме оживено, а Светла Балтова разказа опитностите си от посещенията си в Лондон, в Холандия и Швейцария. Оказа се, че през месец юни пет лъча са били отправени към Европа - към Виена, Лондон, Холандия, Швейцария, Русия. Най-после ни се осъществи мечтата да видим разпространението на Словото и на делото на Учителя от нас самите по света.

Благодарим на всички, допринесли за това! Благодарим на Учителя!

Надя Табакова

„Магията на Рила“ в Плевен

На 9 юли от 17 часа в художествена галерия „Илия Бешков“ трябваше да открием фотоизложбата „Магията на Рила“, съпроводена с концерт, но този път при организирането им отговорникът на галерията изрази своето неудовлетворение, че последователите на Учителя Петър Дънов искат да се съберат тук, за да съпреживят духовни мигове заедно. Помолехме приятели от цялата страна да се включат в обща молитва за преодоляване на трудностите по организирането на това мероприятие.

С Божията помощ и благодарение на отзивчивостта на г-жа Мескин, директор на галерия-дарение „Светлин Русев“, от 17.15 часа на 9 юли цигулката на Надежда Няголова и китарата на Божидар Симов разнесоха музикалните вибрации на песента от Учителя „Духай, ветре“.

В залата сякаш усетихме нежния полъх на вятъра. Бурните аплодисменти на гостите показваха красивите емоции, които музиката провокира у тях.

Музикалният празник завърши със „Светъл лъч“, който слезе в музиката, в усмивките и в бурните аплодисменти. И така, заредени и окриленни, се разделихме в очакване на следващата среща с вълшебната музика на Учителя. И нека Бог да благослови всичко това.

Димитър Първанов

Детски празник на Бялото Братство

За шести пореден път Бялото Братство в България проведе своя детски празник. Краят на учебната година и началото на лятото като че ли е най-подходящото време деца да получат своя подарък - радостните преживяния от приятелското общуване и срещата с морето. Това се случи благодарение на домакинството на бургаската братска група. Брат Ангел, ръководителят на групата, и брат Георги Христов бяха направили най-доброто, за да се проведе празникът. Те намериха най-подходящото място за подобна детска среща - природен парк „Росенец“ в живописен екологичен район с уникално богата растителност, с девствена природа и плажна ивица - рядко срещано съчетание по нашето Черноморие. Домакините създадоха необходимата организация, за да бъде празникът пълноценен. На 19 юни 2010 г. почивна база „Селекта“ събра около 60 деца и 20-30 възрастни. След посрещането и настаняването на участниците, а

след това всички отидоха на плаж и на голямо морско къпане. Подходящата метеорологична обстановка и температурата на водата като че ли най-много зарадваха децата. Времето беше слънчево, а над цялата страна тогава бе облачно и валише дъжд. Децата бързо се организираха по групи, дълго се задържаха в морето и през цялото време имаше много смях и радост. Това бяха силни преживявания, особено за децата от вътрешността на страната. След вечеря дойде дългоочакваният вечерен концерт. За пръв път децата се чувстваха ангажирани да представят кой каквото може и всичко беше разнообразно и интересно, бяха показани различни фокуси и всякакви номера. Ива от Търново

грев. Облаци и море се бяха слели, но на хоризонта просветна малък лъч и представлението на природата започна. Смениха се цветове и декори. Всички посрещнахме изплуващото от морето слънце. Децата бяха притихнали и занемели.

Беше дадена малка почивка, за да успеят децата да се приготвят за гимнастическите упражнения. Сутринта те играха Паневритмия, а някои от тях участваха в нея за първи път. Всички проявиха старание и се получи една чудесна детска Паневритмия. След закуска започна атракцията на празника - в парк „Ормали“ се проведе игра за ориентирание в природата, наречена „Намиране на съкровище“. Участниците бяха разделени на пет групи. Всяка

даровите на морето - скъп спомен за срещата.

След приключението отново всички се изнесоха на плажа и тук продължиха игрите и заниманията. Дойде време за обяд, а след него домакините бяха предвидили едно пътешествие до природно защитената територия „Бакърлъка“. Тук, от най-високата точка на Бургаски залив (270 м), се откри просторна гледка, обхващаща големия залив. Виждаха се гр. Бургас, Несебър, а на юг - Созопол. От западната страна на височината се откриваше друга внушителна гледка - Странджа планина. Тук брат Ангел разказа с много обич за този край. От високите скали сред морето от зеленина гледахме и се любувахме на ясно очертаващия се Бургаски залив и на целия простор на Странджа планина - рядко красиви панорамни гледки.

Дойде време за раздяла и с това място, и с новите приятели.

Необходимо е да оценим това важно събитие за Братството ни. Тези срещи стимулират творческите изяви на децата, развиват уменията им да създават приятелства, да общуват както помежду си, така и с природата.

А. Атанасов

те бяха деца от 6 до 18 години, от София, Бургас, Разград, Шумен, В.Търново, Габрово, Пловдив и др., се проведе непринудена среща, за да се запознаят.

изпълни авторска музика на наскоро заминалия наш брат Мариян.

Ден втори. Децата се събудиха рано в най-дългия ден и на високия бряг очакваха слънчевия из-

група имаше собствен маршрут и карта на местността. В уреченото време приключението започна и всички се вълнуваха. Скоро съкровището беше намерено. То включваше

Малка виенска Паневритмия

от стр. 1

Музиката нежно и неусетно стопява бариерите и различията. Музиката прави атмосферата подходяща за общуване и за разумен диалог. Най-големият център на ООН в Европа се намира точно тук, в спокойната атмосфера, която виенчани са създали за себе си. И не вървят ли така нещата: когато хората постигнат едно интелигентно общуване помежду си, тогава и нациите ще го постигнат.

Всъщност целта на нашето посещение във Виена беше да представим Паневритмията в центъра на ООН: Панев-

ритмията като символ на универсалност, хармония между частите и хармония на частите с центъра - Божественото. От малкото, което знам за дейността на ООН, имам представа, че е традиция за организацията да изслушва просветлените умове на своето съвремие - философи, учени, духовни водачи от Изток и Запад, които носят своите послания и идеи за Цялото и за хармонията в Цялото. В този смисъл и „нашата“ Паневритмия има своя принос - не само като идея, но и като практически метод за постигане на хармонията - вътре и вън от нас.

И въпреки че кратката презентация нямаше официален характер и масов зрителски интерес, все пак в нас остана удовлетворението, че сме посели едно семя на точното място в точното време.

Музиката на Учителя Петър Дънов прозвуча и развълнува присъстващите. Някои от тях бяха заинтригувани и откликнаха на поканата ни да играем заедно Паневритмия на другия ден. Получи се една интернационална Паневритмия, вдъхновяваща както за „чужденците“, така и за българите, кои-

то от години живеят и работят в Австрия. Мисля, че разбирам радостта и вдъхновението им - на фона на представата, която редовият западняк има за нашата страна, изведнъж от България се появява нещо ново и качествено, оригинално, езотерично...
Защо казвам на точното място и точното вре-

ме? Защото мисията на ООН е планетарна - тя осъществява бленувана мечта на напредничавите умове на човечеството да видят нациите на планетата като едно голямо семейство, в което всеки има своето място и роля, в което цари взаимно уважение

и разбирателство. И точно днес, когато падат граници и се заличават традиции, е особено важно за нас, хората, да имаме модел, по който да изграждаме своето общуване. А посланието на Паневритмията е това - всеки е значим, всеки има място под Слънцето, всеки има право на лично пространство и възможности за развитие, всички заедно се движим и общуваме в хармония, определена от ритъма на музиката, която идва от центъра - Божественото.

Живко Стоилов

До Виена и напред

ВРЕМЕ Е ДА ВЪРВИМ, ЗЛОТО ДА ПОБЕДИМ, МИРА ДА ВЪДВОРИМ, ХРИСТА ДА ВЪЗЦАРИМ!

За първи път играх Паневритмия (а смятам, че и останалите от групата) и изпълнявах музика на Учителя извън пределите на страната ни. И то в такава красива и величествена столица - едно от най-големите културни и в частност музикални средища на Стария континент. Усещането беше ново, непознато, изпълнено с откривателски дух и вяра в едно по-светло и хармонично за всички нас бъдеще. Няма нещо по-удовлетворяващо от това - да посееш зрънцето на точното място в правилното време с ясното съзнание, че правиш първата крачка там, където никой преди теб не е стъпвал. И че усилията ти няма как да останат незабелязани. Защото музиката на Учи-

теля е космическа, универсална и общовалидна навсякъде по земното кълбо. Вибрациите ѝ не са на конкретен език - поне не от познатите на човечеството. Тя няма нужда от превод и всеки, който пожелае да отвори сърцето и ума си, може да я почувства.

Непринудена и сърдечна се получи и интернационалната Паневритмия, която имахме удоволствието да играем с група ентузиаста - последователи на Словото и на Учението на Учителя - и то не само българи, живеещи и работещи от дълги години във Виена. В импровизирания бял кръг на място се почувстваха и представители на много други държави от цял свят.

Последвалата почерпка - приготвена с много любов домашна погача, поднесена върху наредени в цветовете на националния трибагренник салфетки, изразяваше неподправената носталгия на домакините и трескавото им вълнение по повод на нашата визита. Всичко гореописано (колкото и приятни спомени да остави във всички нас, да не забравяме и безценните контакти и познания, за които то способства) всъщност не бе включено в официалната програма.

Главната ни цел беше да направим показно изпълнение на части от Паневритмията с всичките ѝ налични компоненти - танцьори, певчески глас, инструменталисти. И то не къде да е, а в представителството на Обединените нации във Виена - третото най-голямо седалище след Ню Йорк и Женева. Уникална по рода си възможност, и в същото време отговорна задача, която ние изпълнихме с

много желание и радост. В началото на самото представяне почти нямаше зрители и слушатели. Постепенно обаче, привлечени от мистичното и тайнствено звучене на Божествената музика, прииждаха все повече хора. Така - с куфарчетата, с вратовръзките и костюмите. Оставяха тягостните си работни мисли на седалката и се заслушваха в ангелските звуци, долитащи от малката сцена. След концерта ние, музикантите, получихме много развълнувани поздравления и благодарности. При мен дойде една българка, която беше любителка на класическата музика и никога не беше чувала за Учителя и за неговите песни, и с най-добри чувства (очевидно много искаше да ми направи комплимент) сподели, че гласът ми е прекрасен и е за световните оперни сцени. След което ме посъветва

да не се занимавам повече с пеене на „такива инфантилни и детски мелодийки“.

Засмях се неловко, защото знаех, че тази жена въобще не е наясно за какво точно иде реч. Заблудени овци трябва да има в стадото, за да се поддържа равновесие. Музиката и песните на

Учителя са безценна и незаменима школа за млад, прохождащ певец като мен. Те ми помагат да разкрия в пеенето най-важното - душата си, да докосвам публиката и да я правя съпричастна към великото и неделимо единство, наречено Музика.

Пламена Гиргинова

Снимки от Виена: Светла Нейкова

Интервю с последовател на Учителя

НИКОЛАЙ КОНАКЧИЕВ ПРЕД РЕПОРТЕР НА СПИСАНИЕ „ОСЕМ“

Николай Конакчиев, 44 г., е от Велико Търново. От близо 20 години е последовател на учението на Петър Дънов. Последните 7-8 години е посветил времето си изцяло на делата на Бялото братство. Участва в екипа, който подготвя книгите на издателството, води курсове по Паневритмия както в България, така и чужбина. Той е един от основните организатори на лагера по време на събора на Седемте рилски езера.

- Г-н Конакчиев, скоро се завърнахте от Австрия. Какво се случи там?

- Изиграхме част от Паневритмията в централата на ООН във Виена. Получихме лична покана от служител, който работи в Агенцията по ядрена безопасност. Във Виена е най-голямото седалище като брой хора на ООН в света - около 4500 души работят там. Ядрената агенция е около половината. Имат обичай да представят по нещо интересно от различни страни по света. Този път бяха избрали Паневритмията. Само през юни бяхме поканени да проведем курсове по Паневритмия в Перм, Русия, в Лондон, Холандия, Швейцария, Германия.

- Всяка година през август последователи на Петър Дънов от България и света обаче се събират за около месец на Седемте рилски езера. Защо там и защо по това време?

- Учителя говори за езерата като за 7 отделни свята, които имат своя проекция в човешкото съзнание. Той ги е свързал с конкретни органи не само във физическото, но и в менталното, астралното, психическото тяло. Това е много силно място. А за времето - Учителя е казал, че втората половина на месец август става събор на съществата на Слънцето. И тук ние правим една малка сбирка в резонанс с

е моментът да се прилагат, като и най-малкото приложение има големи резултати.

- Една от основните практики, дадена от Петър Дънов, е Паневритмията. Тя се играе всяка сутрин на открито не само по време на събора, но и от първа пролет до първа есен. Какво представлява тя?

- Паневритмията е съвкупност от музика, движение и текст. Тя е духовна практика, която свързва човек с природата, със истинските чисти сили, които съществуват в нея. Помага да се запази вътрешната хармония, която на много от нас, мисля, ни липсва.

- Как действа Паневритмията върху човека?

- Тя е много добър метод за хармонизиране на живота, на енергетиката на човешкия организъм. Спомага човек да намери връзката със себе си както като единица, така и със семейството си, колегите, с обществото като цяло. Може да звучи елементарно и невероятно, че един танц влияе толкова на човека, но когато се играе последователно, това се разкрива по вътрешен начин. Паневритмията съдейства за правилното реализиране на вътрешните психични процеси свързани с пробуждането, освобождаването и творчеството на човешката душа.

- Какво означава са-

за първи път Паневритмия?

- Не. Мисля, че дори и някой, който не е запознат с каквито и да е духовни практики, сам ще усети силата ѝ, тя се открива лично на всекиго.

- Как е структурирана?

- Разделена е на 3 части. Първата е съставена от 28 упражнения, след това са „Слънчевите лъчи“, едно по-дълго, слатко упражнение, и третият цикъл се нарича „Пентаграм“. Паневритмията в началото се възприема физически, но постепенно се откриват нови дълбоки измерения, които са вложени във всяко едно упражнение.

- Защо се изпълнява рано сутрин?

- Преди и след изгрев слънце енергетиката, дори въздухът, етерът, който обгръща цялата Земя, е с много силна положителна енергия. Тя е гравитна. Както е настроена енергетиката на Земята, така е настроен и човешкият организъм. След събирането на енергията навътре в себе си през нощта, сутрин рано Земята

дълъг период от време - около 10 години. Учителя започва да дава първите упражнения в средата на 20-те години на миналия век. Той не ги преподава като шаблон, а наблюдава как упражненията влияят върху хората. С обратната информация, която е получавал от тогавашните ученици, той е доизглаждал движения и

вътрешни връзки във всяко едно от тях. До 33-34-а година Паневритмията расте и се усъвършенства. Тя е пригодена за това еволюционно равнище, в което сме в момента.

Учителя е казал, че Паневритмията ще еволюира. И в бъдеще, без да посочва конкретно кога, ще бъде по съвсем друг начин.

- Кога ще се случи това?

- Промените в Паневритмията ще започнат, според мен, когато започнат промените вътре в хората. Нещата вървят паралелно. Така е с всичко в живота.

- Паневритмията се играе винаги в кръг, в чийто център са музикантите. Каква е символката на тази форма?

- Кръгът с точка по средата означава едно и също във всички религии и духовни практики по света - вечното, Бог, най-разумното във Вселената. Обикаляйки около центъра, се усеща вътрешната сила, която той символизира. Тя се разпръсква радиално до всяка точка на кръга. Ние ставаме като радиопредаватели - приемаме енергията и оставяме най-ценното за себе си. Но също така трябва да предадем нататък. Това е един от основните универсални принципи. В Паневритмията има конкретно упражнение, тре-

тото поред, което ни учи именно на това. Както сме приели даром всички блага на този свят - слънце, вода, въздух, така трябва да сме готови да раздаваме и на всички около нас.

- Защо, много често, когато е облачно и се играе Паневритмия, облаците все се разкъсват и Слънцето

светва точно над хората?

- Могат да се дадат много тълкувания. Но именно такива факти говорят за силата и влиянието на Паневритмията. Появяват се и дъги, и Слънцето просветва точно по време на едно упражнение, където се пее за него... Такива моменти толкова те повдигат, че едва ли не вече не стъпваш по земята. Осъзнаваш, че си в свят на чистота и красота.

- Последната част на Паневритмията се нарича „Пентаграм“. Какво означава символът?

- Той е един от свещените символи на Бялото братство. Неслучайно Учителя го дава и в Паневритмията. В него са вложени 5 велики божествени принципа - по един на всеки връх: любов, мъдрост, истина, правда и добродетел. Те са в основата на цялото учение на Петър Дънов. Когато изпълняваме упражнението като част от Паневритмията, ние изписваме Пентаграм с движенията си 5 пъти. Всеки път се съсредоточаваме върху един от тези принципи.

Така човек се свързва със силата и енергетиката му и принципът започва да се изгражда в него.

- Знаем, че Пентаграмът може да има и не дотам положително влияние.

- Така е, затова трябва да е вписан в кръг. Кръгът държи силата му, която е много голяма и може да бъде иначе използвана и за не толкова добри намерения. Дори има текст, който оградява самата фигура - една от свещените формули на Бялото братство: „В изпълнение волята на Бога е силата на човешката душа“.

- В коя посока се играе Паневритмията?

- Обратно на часовниковата стрелка. Всички планети в нашата слънчева система, галактиката се движат по същия начин. Това е космически принцип.

- Кажете ни повече за музиката, съпровождаща упражненията?

- Тя също не е дадена наведнъж. За три упраж-

нения - „Мисли“, „Аум“ и „Изгрява слънцето“, и за „Пентаграма“ - и музиката и текста са написани от Учителя. Всички останали са по негова музика, а текстовете са написани от някои сестри с негова помощ.

- Част от ритмите са повлияни от народната ни музика.

- Вторият цикъл „Слънчевите лъчи“ и упражнението „Колко сме доволни“ са в ритъм 7/16, ръченица. Учителя казва, че този ритъм е типично български, слънчев ритъм. Дълго е работил, за да може да трансформира останалите след 500 г. потезки вибрации в народната ни музика. Обръща енергетиката нагоре и ритъмът започва да работи гравитно.

- Това прави ли я най-подходяща за българите?

- Не мисля. Паневритмия в момента се играе на 5 континента в десетки държави.

- Кой е „пътят нов“, за който се пее в една от песните?

- Малко или много всеки от нас го усеща. продължава на стр. 6

този космически събор, в резонанс с мислите и идеите, които светлите същества ни пращат. Това е може би най-благоприятният момент да разберем и осъзнаем тези идеи. И когато в края на август слезем обратно по градове и села поне малко да ги приложим на практика. Само приемането и говоренето вече са недостатъчни. Назрял

мата дума Паневритмия?

- Тя е създадена от три корена от гръцки език. „Пан“ означава космичен, всеобхватен, „ев“ е всеобщ, ритъм - всички знаем какво означава. Свързани трите означават висш космичен ритъм.

- Трябва ли да знае човек нещо предварително, преди да играе

та се освобождава от нея и първите слънчеви лъчи резонират в тази положителна вибрация. Също така и човек е в най-добро възприемателно положение. Както Учителя казва: „Сутрин има всякога повече прана или жизнена енергия, отколкото по обяд.“

- Как е създадена Паневритмията?

- Това става за един

Интервю с последовател на Учителя

НИКОЛАЙ КОНАКЧИЕВ ПРЕД РЕПОРТЕР НА СПИСАНИЕ „ОСЕМ“

от стр. 5

Виждаме големите промени, които стават в нас вътре като души и навсякъде отвън. Светът е изпълнен с динамични събития, някои - като катклизмите, не толкова приятни. Но това са нещата, които променят. Според мен нямаме голям избор - поставени на кръстопът, ние трябва да изберем този нов път. Но до него се стига по вътрешен начин. Това, което учението на Петър Дънов предлага, е една тиха смиреност, която всеки, ако иска, може да приеме и приложи. Всеки си намира този нов път и тихо и спокойно поема по него. Няма нужда от гръмки фрази и развети знамена.

- Кое е всемирното Бяло братство?

- Учителя говори за него. Това е нещо толкова велико и всеобхватно, че трудно можем да го разберем. Бялото братство не смята себе си за онова Бяло братство. Ние сме кандидат ученици на тази идея. Тя е толкова голяма и необхватна за човешкия организъм. И все пак, според мен, тя вече залива цялата земя за бъдещето на човечеството. Всеки я преосмисля по свой начин. Това са много индивидуални свещени неща. Силата на Божественото, на истинското е, че не се натрапва. Не

казва прави така или иначе, а остава човека свободен.

- Как влияе Паневритмията върху децата?

- Няма официално разрешение да се преподава в училищата, но на някои места от братството се занимават сериозно от над 10 г. Обездвижването и откъсването от природата са силно изразени сред днешните деца. Паневритмията може да помогне за възвръщане на тази връзка. Доста е работено за разрешаване на един от основните проблеми днес - агресията. Тя се проявява или навън или навътре под формата на депресия. С Паневритмията децата от една страна се движат, а от друга се свързват с архетипните образи на песните - например: „изгрива Слънцето, праща светлина, носи радост за живота тя.“ Само това да казваш всяка сутрин, нищо друго да не правиш, но пак изработва в съзнанието картина, която после те кара да искаш да го видиш и на живо. Всички текстове на Паневритмията са с подобна формула, която работи. Изработва се чувството за ритъм, за такт, за общуване с другите. Развива се координация. Двама

приятели направили курсове в училища с ромски деца. Те много бързо възприемат. Вярно обръщат малко ритъма, но пък много се радват. И двамата, единият в Карнобат, другият в Търново, казват, че децата с нетърпение чакат следващия път.

- В някои от песните на Паневритмията се пее на непознат език. Кой е той?

- Езикът е ватан. Учителя обяснява за него, че е най-древният език, праезикът. От него най-напред са произлезли 3 други езика - древноеврейски, древнокитайски и санскрит. Досега са запазени някои части от този език като корени, като символи. Има ги дори и в българския език. Той говори за корена „рад“, който го има дори в името Рада. Означава нещо много силно: човек, който е свързан с първото начало и който работи в негова услуга.

- Говори ли Петър Дънов за произхода на българите?

- Насочва към Хиндукуш и Памир, но той казва нещата по малко поразличен начин. По думите му българите са подготвени за своята мисия от преди 5500 години. Тогава на същите тези места, на които живеем сега ние, е имало народ, който е бил във връзка с благия Бог и се наричали благи. Оттам връзката и със съвременното „българи“. Една част от тях е останала тук, а друга е тръгнала да прави обиколка, за да разпространи това, което е вложено в самите тях. Това е отново една обиколка обратно на часовниковата стрелка. Минали през Мала Азия, през Хиндукуш, Хималаите, Монголия, обратно към Памир и Кавказ. Но да не забравяме, че Учителя говори за духовни и физически българи. Казва съ-

що, че всеки народ е тип школа и нито един не е с по-малко значение от друг. Важно е да се изработи качеството, характерно за един народ в духовната му субстанция.

- Кое е това качество за българите?

- Твърдостта. В учението на Учителя е залегнала идеята за прераждането. Казва се, че за да изградиш характер и устойчивост, трябва да минеш през школата на българите. Когато навремето са го питали защо не е отишъл в Париж, културната столица на Европа, и там да даде това учение, той отговорил, че наистина оттам ще го приеме целия свят, но само за 100 години. Докато в България то има устойчивост, получава корените, които ще му осигурят жизнените сокове, за да може то да даде плод.

- Петър Дънов казва, че България отговаря като функция на черния дроб от човешкия организъм. Какво има предвид?

- Черният дроб пречиства кръвта. Повечето шлаки и отрови минават оттам. Така е и в България. Много трудно стават нещата тук. Инатът, който имаме, на моменти дори дебелокожие, наистина до една степен

са пречка. Но когато това е преодоляно, нещата стават стабилни. Учителя дава един пример: когато Господ реши да гради къща горе на небето, вика българите за основа, за диреци. Знае, че няма да се огънат. Учителя казва, че в черния дроб е връзката между физическото и духовното тяло. Не случайно на тази територия се ражда Орфическото учение и пламва огънчето на богомилите, което после се разпространява по света, тук започва и учението на Учителя. Запалва се искрата, а огънят гори в другото пространство. Дали при нас после ще стане тъмно, или ще остане светло, няма значение. Тук функцията е на двата кремъка.

- Каква е функцията на другите народи?

- За да бъде здрава една къща, трябва да се построи цялата, с всичките ѝ части. Всеки народ е част от този жив организъм, затова не трябва да се вживяваме във величието на нашата роля. Имаме задача и трябва да си я свършим. Нищо повече. Но и в другата крайност не бива да се преминава - че имаме само недостатъци. Трябва да ги изправим, да ползваме качествата си. Иначе Учителя говори, че Германия е главата, а Италия и Франция са сърцето.

Паневритмията по света

от стр. 1

за „правилните движения“, и започвам с думите: „Има едно основно и задължително правило в Паневритмията.“ Виждам как лицата, особено на англичаните, се обтягат, и продължавам: „Правило номер едно: Паневритмията е радост.“ Радвам се и аз, виждайки усмивките, разчупили сериозността на лицата. Говорим за така наречените „варианти“, за спорните детайли. Разказвам, че в България търсим вътрешния смисъл, особено на семинарите за преподаватели.

След беседата една англичанка идва при мен и с усмихнати очи ми казва: „Харесва ми вашият начин на обяснение. Тук някои се опитват „да въвеждат ред.“ Замислям се отново колко е важна обходата. „Обхода“ е една дума, излязла вече от речника ни, но присъства много често в тези пасажии от беседите на Учителя, в които той дава препоръки за взаимоотношенията.

„Когато дадеш добър пример, и другите ще те последват“ - гласи една поговорка. Примерът, който даваме - на добри взаимоотношения, на братска топлина и разбиране, въздейства повече от всякакви цитати.

Разговорът продължава като пикник на тревата и като разговор за духовност и пари - една тема, по която Хари беше помолен да каже нещо повече. Лондонският дъжд, който ни бе пощадил през целия ден, започна да се излива надвечер.

Втора събота и неделя - Холандия. Семинарът по Паневритмията е в центъра за отпих, в просторна зала, близо до Северно море. Групата, с която работим, принадлежи на една много интересна общност, която нарича себе си „Херметическа школа“. Това са духовни, будни и интелигентни хора, които са отворени за знания от различни духовни източници. Голяма част от тях са практикували йога,

тай-дзи, упражненията на Гурджиев. Техният духовен водач от около 30 години е руски професор по психология, който им е препоръчал да се запознаят с Паневритмията и с учението на Учителя.

Тази група изисква задълбочен теоретичен подход при представяне на Паневритмията. Тук участниците, които цитират „Табула смарагина“ на Хермес и „Кибалион“, се интересуват от духовните закони, скрити във всеки детайл на упражненията. Но не са сухари, не са. За разнообразие в обедните почивки между семинарните занимания някои се камбурват в морето. Нали електричните потоци, образувани вследствие на напрегната умствена работа, трябва да се отведат във водата?

Прави ми впечатление начинът, по който тези хора общуват и в който се усеща приятелска непосредственост и осведоменост. За тези десетилетия заедно те са направили

много „експедиции“, откриващи нови духовни пространства. Дали ще дойдат на Рила? Впечатлени са от филмите, които имам възможност да им представя на грамадния екран в залата. Ако някои от тях се решат, сигурна съм, че ще намерят на Рила своята втора духовна родина. Между дванадесетте участници са и Олга, която е идвала двукратно в България, както и двама симпатични приятели, които бяха миналото лято на Рила - Пол и Хилде, които разказваха на групата и за трудните условия, и за невъобразимата красота на планината. Те решават да включат упражненията или части от Паневритмията при своите групови практики и аз впоследствие разбирам, че са го направили. Тук се поставя въпросът може ли да не се играе цялата Паневритмия, а само някои упражнения. Фактът, че Учителя е дал в началото отделни окултни упражнения, дава поло-

жителен отговор на този въпрос. Магията на Паневритмията е, че когато я прилага с чистота и свещено чувство, всеки може да си вземе и да усети това, което му е нужно.

Трета събота и неделя - Швейцария.

За трети път съм с тази група, с която танцуваме Паневритмия винаги в дните на лятно слънцестоене. И двата дни семинарите се провеждат в две различни църкви. Това явно е обичайна практика на тукашните църкви, които предоставят залите си за различни духовни срещи. Радвам се на групата, състояща се предимно от жени, на тяхното старание. Имам „жива музика“ - Франческа изпълнява мелодиите на кларинет. Изиграваме цялата първа част и започваме да учим „Слънчеви лъчи“. В събота сутрин валя проливен дъжд и не можам да опитаме да танцуваме на прекрасната ливада до църквата. В неделя дъждът спря и малко слънце

прониза облаците точно в началото на семинара. В края на срещата много от жените пожелаха да играят всяка седмица. Някои от тях споделят за различни дребни здравословни проблеми и за усещането на лекота след упражненията. Организаторите - Регула и Миша, имат катарски души и са решени да дойдат в България на Рила в следващите години. Стоплена съм от сърдечността на тези хора, които са преодолели характерната за швейцарците любезна затвореност. В края на семинара залата бръмчи от разговори и споделяния. И тук участниците са дванадесет. Явно ми върви на това число.

Съзнавам, че това са малки стъпки по пътя. Но някъде в духовната реалност тези малки групи хора, търсещи светлината на Духа, се сливат в едно и образуват мрежата от светлина, която би повдигнала Земята на по-високо стъпало.

Светла Балтова

Петровден на Мусала

от стр. 1

Лифтът направо ни възнесе като че в един нереален свят - издигнахме се нагоре, а около нас се кълбеше мъглата и ни отделяше от заобикалящата действителност. Едва се мяркаха призрачните силуети на най-високите борове. На Ястребец трудно намерихме пътя за хижа „Мусала“. Той също се беше скрил зад завесата на мъглата. Но ние крачехме нетърпеливо. Понякога кълбяха се пара около нас се отваряше за малко, за да ни покаже познатите очертания на хребетите.

Когато достигнахме заслона, бяхме вече сред свои - там бяха пристигнали братя и сестри от групите от Враца, от Панагюрище и от София. Ние отдохнахме малко и продължихме към върха - целта ни беше да нощуваме на метеорологичната станция. Когато човек силно желае нещо, то се осъществява: оказа се, че в станцията има място и за нас. По-късно видяхме на върха опънати 2-3 палатки. Въпреки лошото време група момчета и момичета не се бяха уплашили, желаейки непременно да посрещнат празника на Мусала. Вечерта ни се струваше, че ходим в самите облаци, защото не се виждаше нищо на 3-4 метра от нас. Но ние вярвахме, че ще се случи чудо и че утре небето ще се отвори за изгрева. През нощта в просъница поглеждах през малкия

прозорец и не се изненадах, когато видях да се мяркат звезди.

Утрото ни посрещна с бездънно синьо небе, с величествената панорама на околните върхове и на далечните силуети на Пирин, Родопите, Витоша и Стара планина. Нямаше почти никакви облаци. Само на изток червенееше маранята около изгрева. Вътре в нас всичко тържествуваше. Чудото се беше случило. Невидимият свят беше изчистил всички прегради и завеси пред нас, за да можем да посрещнем Светлината. По пътеката от заслона прииждаха братята и сестрите, които бяха нощували под върха. Малко преди 6 часа всички се бяхме събрали на онова

място, което хората от Братството наричат Олтара. Цветовете на изток бързо се сменяха от розово към червено, докато най-после някъде от далечината, сякаш изплувало от морето, изгря Слънцето. Застинахме тържествено с вдигнати за поздрав ръце. Някой от групата запя „Химни на Слънцето“. Към него се присъединиха нови гласове и думите на преклонение и възхвала зазвучаха с величествената си сила. Започнахме празничния наряд. Водеше

го брат Пламен от Враца. Молитвите, песните и формулите звучаха някак необичайно, не като друг път. В тях се чувстваше нова сила и вдъхновение.

След прочитането на беседата и приключването на наряда се уточнихме как да започнем Паневритмията. Предстоеше ни да се вклю-

ните скъпи за нас звуци зазвучаха от записващото устройство на брат Пламен, който беше запаметил изпълнението на музикантите и на рилския хор от Паневритмията на събора на Братството през 2003 год. на Седемте езера. Да играеш Паневритмията на Петровден на Мусала - за мен това е

забръмча пчела. Как ли се беше изкачила тук? Сигурно беше привлечена от същия импулс, който доведе и нас на върха. Усмивнах ѝ се и ѝ кимнах за поздрав. След песента изведнъж записващото устройство спря, но това също беше необикновено. То трябваше да докаже, че музиката на Паневритмията живее вътре в нас, че извира от сърцата ни. Защото всички, без да се смутим и без да прекъсваме играта, запяхме в един глас думите „Рай, рай, рай“.

След Пентаграма се събрахме в кръг и запяхме „Светъл лъч отгоре слиза“, сякаш все още омагьосани от чудото на това

сподели с мен, че е усетила голяма хармония и единство в нас и че при започването на нашата игра термометърът на метеорологичната станция е показвал 5 градуса, а само след час и половина температурата се е покачила на 10 градуса. Който разбира смисъла на числата, ще изтъкува значението на петицата като начало и на десетката като завършек. Сякаш Божествената Любов беше докоснала върха и бе стоплила въздуха, земята и сърцата ни.

След това по предложение на една сестра направихме почистване на това свято място. Убедена съм, че събирайки фасовите на туристите, всеки от нас е изчистил по нещо и в себе си, за да отвори вратите на ума и на сърцето си за Свещената Чистота.

Тръгнахме си от върха, но празникът не беше свършил. Има нещо толкова радостно и сродяващо душите в това - да вървиш по пътеката в планината и да срещаш хора, които уж не познаваш, а те да те поздравяват със „Светъл ден“. Тогава разбираш, че всички са твои братя и сестри.

Когато малко след заслона се обърнахме към Мусала, за да го поздравим, върхът вече не се виждаше - отново беше скрит от мъгли и облаци. Но ние носехме в себе си светлината и топлината на духовния празник.

Спаска Миховска

чим в инициативата на братската група от Дупница да се направи Паневритмичен пояс около Земята. Датата за това беше избрана великопечно. Няма по-подходящо време от Петровден да се заиграе Паневритмията по цялата Земя в знак на почит и благодарност към Учителя, който я даде на човечеството. На този ден всичко трябваше да бъде необикновено. В 7.15 ч. се събрахме, за да изиграем седемте упражнения, а точно в 7.30 се завъртя кръгът на Паневритмията. Ней-

изключително събитие в един човешки живот. Тогава Невидимият свят изсипва благословението си над онези възторжени души, които са тръгнали към върха, водени от възвисяващия импулс на учениците на Духа да отворят душите си и да приемат в тях Светлината на Божествения живот.

Около 40 души се въртяха в кръга на Паневритмията и по лицата на всички личеше светлината на озарението. Докато слушах „Ти си ме, мамо“, край ухото ми изненадващо

ясно утрото, донесено след вчерашните непрогледни мъгли от лъчите на Божествената светлина. Изпахме, хванати за ръце, и „Братство, единство“. В общия хор се открояваха красивите гласове на сестра Мария от Панагюрище и на брат Веско от Плевен. А след изпълнението на „Химн на Великата душа“ във възцарилата се тържествена тишина душите ни мистично се издигаха към Бога. След Паневритмията една сестра, която ни беше гледала от страни, с удивление

Братска среща на Сините камъни

На 19.06.2010 г. се състоя братска среща, в която се отбелязаха 90 г. от летуването на Учителя и на неговите ученици на Сините камъни. „Ако ученикът осветли ума си, озари сърцето си и извиси волята си, той си създава условия за връзка със своя Учител. Ако ученикът заработи с душата

и с духа си, той вече не е същество от Земята. Той навлиза в областта на Неизреченото. Само в тази област сияе животът на избраните.“ Тези свещени мисли на нашия любим Учител трепнаха в мен в момента, когато ние, всички братя и сестри, изкачили се в планината по стъпките на Учи-

теля, бяхме събрани тук, в това Божествено творение - Сините камъни, обгърнати от дивната красота, приповдигнати от изящните форми на Твореца. Ние слушахме вълшебните звуци на космичния танц на Паневритмията в изпълнение на група сестри под ръководството на неповторимата цигуларка Благоева. Тържествуваха душите ни от нежните и ритмични звуци на танца, сливащи се с красотата и величието на Майката Природа. Царуваше хармония, братство, единство, лъхаше атмосфера на много радост и любов.

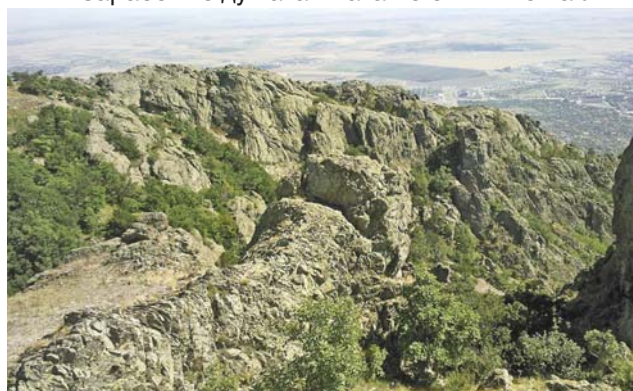
По-късно беше прочетена беседа, подготвена от Маргарита Калкан-

джиева. След беседата ни бяха подарени брошури, подготвени от семейството на Маргарита. В тях се разказваше за първото летуване на Братството през 1920 г. на Сините камъни. След това се извърши молитвен наряд.

На обяд ни беше поднесена вкусна зеленчукова супа, приготвена от няколко сестри.

По-късно бяха прочетени още беседи от някои сестри, а също и от Константин Златев и от Маджаров.

Отново зазвучаха песни, музика, чувствахме се благословени и избрани, истинска благодат ни обливаше и ни докосваше като жива струя на красивото и великото.

Паневритмията - висш космичен ритъм

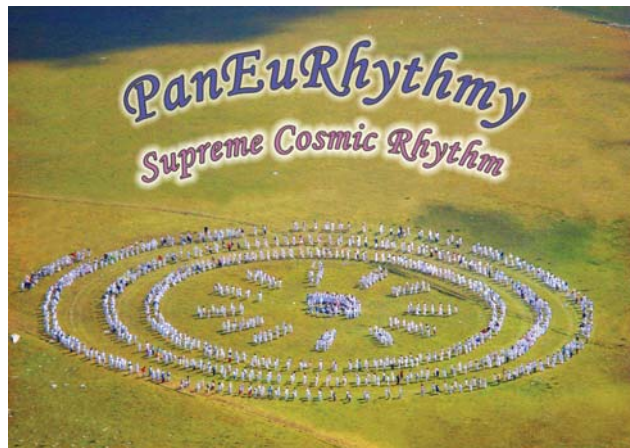
Този надпис, изписан с големи букви на английски, стоеше най-отгоре върху малкия павилион в голямата зала на Кралското аграрно общество, където се провеждаше ЛОН-ДОНСКИ ФЕСТИВАЛ 2010 - УМ, ТЯЛО, ДУХ. Този фестивал е световен - открит е за първи път през 1977 год. в съответствие с духовното пробуждане на хората по цялата Земя. Тази година във фестивала участваха над сто изложители и терапевти от Австралия, Южна и Северна Америка, Нова Зеландия, Русия. Този фестивал събира световни водещи учители, музиканти, художници, които предлагат себеизследване, общуване. В рекламната книжка четем: „Добре дошли в среда, която е създадена да подкрепи нашето личностно развитие. Би ли ти харесало да прекараш забавно и качествено времето си, изследвайки своя потенциал, отключвайки живот, пълен с възможности, жизненост и промяна?“

Средствата за нашето участие в този фестивал са дарени от приятелите, живеещи в Лондон - последователи на учението на Учителя Беинса Дуно. Обединявайки усилия, време, енергия, те организираха тази изява: сайт, рекламни диплянки, плакати, техника. Павилионът беше на лично място - близо до входа, откъдето ежедневно преминаваха стотици хора. Върху екран непрекъснато се прожектираше филм за Паневритмията, отстрани върху стените имаше големи плакати с Паневритмията на Рила, портрет на Учителя, а на щанда - книги от Учителя, преведени на английски и немски, дискове с музика...

Фестивалът бе открит в 10 ч. английско време на 26 май. А в 5 ч. след обяд бе представянето на Паневритмията в продължение на около 20-25 минути върху сцена от четири двойки: три български и една английска - Маргарет и Марк, които идват на Рила. Най-малкият участник бе на 3 месеца - бебето Александър, щастливо кротуващо върху гърдите на татко си, който играеше заедно с мама. Публиката беше запленена от музиката, словата, от вдъхновената игра на нашите братя и сестри. Имах възможност да наблюдавам лицата, реакциите на хората. Те наблюдаваха с интерес, слушаха внимателно обясненията към всяко упражнение, което правеше пред микрофон на английски г-жа Ардела Натанаел - дългогодишна преподавателка по Паневритмия в Америка и Евро-

па. След представянето на Паневритмията хора, различни по цвят и език, посетиха нашия павилион, купувайки си книги, дискове с музика, интересуваха се, задаваха въпроси. Нашите приятели Камелия, Николай, Димитрина, Влади, Герасим и други братя и сестри помагаша всеки ден, отговаряха изчерпателно на питащите. От тях научавах за създаването на ползотворни контакти с различни духовни групи. Антропософи проявиха интерес към учението на Беинса Дуно и Паневритмията. Силно впечатляващо беше присъствието на евреите християни, с Библия и Новия Завет в ръка - те взеха пълна колекция от книгите на Учителя.

Най-ободряващо за всички нас през тези дни

и зареждащо ни със слънце, енергия, радост, красота, колективно съпреживяване, беше играенето на Паневритмията на три места в Лондон: в Хайд парк, Гринуич парк и Ричмонд парк. В първите два играхме от 7 и 8 часа, а в Ричмонд парк - в 10 ч. английско време. Не е така лесно да се придвижи човек до тези места. Трябва да стане много рано, да пътува с автобус и метро по два часа. За мен ще останат незабравими Паневритмията в трите парка - играех с вдъхновение, с чувство и мисъл, че носим обединяваща сила, че разпръсваме частици от мир, любов и светлина по цялата Земя.

Най-много приятели дойдоха в неделя - 30 май, от 10 ч., в Ричмонд парк. Бяхме около тридесет човека - българи, англичани, испанка. Направих кратко представяне на моите поетично-есеистични книги „Вечният кръговрат“ и „Море, небе, земя, любов“. След Паневритмията се чете беседа от Учителя, а после хапнахме сладко, седнали на зелена ухаеща поляна.

От Ричмонд парк няколко приятели се отправихме към българското посолство, където в 3 ч. след обяд започна тържествено по случай завършване на учебната година на малките ученици от

българските училища. Очаквах да видя 30-40 души. Испитах силно възнеение още при влизането, защото видях около трисот човека в голямата зала: майки с деца на ръце, татковци, баби и дядовци, гости. Там беше и посланикът на РБ в Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия - г-н Любомир Кючуков. Учителките подреждаха децата по класове, даваха им последни напътствия. Децата се представиха с известните песни „Високи сини планини...“, със стихове за Кирил и Методий, „Аз съм българче“, проведоха викторина „Вече знаете много неща, но какво още не знаете за България?“

Ще разкажа и за едно друго интересно събитие. Посетих Щайнер училище на Гринуич. Бях поканена

от нашата сестра Димитрина Ангелова, която е преподавала в подобно училище и която бе поканена да проведе семинар по рисуване с учители. В училището беше тихо, защото учениците през тази седмица имаха ваканция. Диди - както тук ѝ казват - беше посрещната с прегръдки. Влязохме в голяма просторна стая с високи прозорци и остъклен в средата таван. Имаше библиотечни шкафове с книги, енциклопедии, репродукции от известни художници.

Семинарът бе открит от английска учителка с песен и със съответни движения, характерни при започването на урок в Щайнер училищата. После бе дадена думата на Димитрина. Тя изясни целта на семинара - развиване сетивата на децата чрез рисуване. Преди да започне рисуването, Димитрина предложи да изпеем познатата и любима на всички нас песен „Вдъхновение“, като раздаде ноти. Всички учителки се справиха много добре и пееха много вярно, хубаво.

През последните две години Димитрина проведе няколко безплатни семинара на различни теми, предимно с учители в Пловдив, Стара Загора, на Рила. Тя винаги е правила съпоставки със Словото на Учителя, твърде

често е повтаряла: „Идеите, които дава Учителя, трябва да влязат в цялата наша образователна система. Дано повече учители станат проводници на тези идеи и ги приложат в обучението.“ Книгите „Учителят за образованието“ и „Науката и възпитанието“ са настолни за Дида.

Като дългогодишна учителка искам да кажа на всички мои колеги у нас: можете спокойно да прилагате окултните знания по всеки преподаван от вас предмет, като ги дозирате умерено - според възрастта на децата. Знаем, че всичкото знание, което се преподава и учи в светските училища, иде отгоре, и че винаги е имало учители, които по вътрешно убеждение и идеал са намирали начин да го правят.

Международният лондонски фестивал завърши на 31 май. Събрахме се доста приятели. Никой не говореше, не правеше анализ на извършената работа, само чух, че някой каза: „Придобихме опитност за сътрудничество, взаимодействие, имаше полза...“ Там аз намерих нови приятели - вярвам, че е за добро и за общото благо. Няма да забравя никога и финала на моето пътуване - на 2 юни през нощта от Лондон. До мене седяха две момичета - студентки в Шотландия, а на отсрещната седалка - техен състудент, също българин. Когато самолетът започна да се приземява и светлините под нас се показаха, едното момиче разбуди приятелката си и момчето и с грейнало, усмихнато лице, с доловима възбуда в гласа, каза: „Стига сте спали! София, вече сме си в София! Погледнете!“

Мисля си колко много хора по света са вече с пробудено съзнание, колко много хора търсят път, пътечка към себе си, към душите си, към ближния, осъзнавайки, че всички сме членове на едно Цяло. И най-ценното е да приемем другия - различен по цвят, език, традиции, култура, да осъзнаем връзката си с него, като проявим уважение, доброжелателство, любов, защото, както казва Учителя: „Любовта стои над всички народности. Любавта стои над всички религии. Огънят на Любовта ще се разпространи като една мощна вълна по света и ще стопи всичко онова, което не може да издържи на висшите ѝ вибрации.“ Настанало е време да се отключат словото и силите за единение, за обща работа, творчество, хармонизиране.

Светла Панайотова

Из книгата „Гласът на покоя“ от Екхарт Толе

Ние сме зависими от природата не само за физическото си оцеляване. Нуждаем се от нея и за да ни показва пътя към дома, пътя за излизане от затвора на собствените ни умове. Изгубваме се в действия, мисли, спомени, очаквания - в лабиринт от сложности и в изпълнен с проблеми свят. Забравили сме нещо, което скалите, растенията и животните все още знаят. Забравили сме как да бъдем - как да бъдем в покоя, да бъдем себе си, да бъдем, където е животът: Тук и Сега.

Винаги, когато насочите вниманието си към нещо в природата, нещо, което е възникнало без човешка намеса, напускате затвора на понятийното мислене и в някаква степен участвате в състоянието на обвързаност с Битието, в което съществува цялата природа. Да насочите вниманието си към някой камък, дърво или животно не означава да мислите за него, а просто да го възприемате, да го задържите в съзнанието си. Тогава нещо от неговата същност преминава във вас. Усещате колко е спокойно и същото спокойствие се заражда и във вас. Усещате колко дълбоко е вкоренено то в Битието - едно с всичко, което съществува. Осъзнавайки това, вие също намирате дълбоко в себе си кътче покой.

Мисленето е етап в еволюцията на живота. Природата съществува в невинен покой, който предхожда възникването на мисълта. Дървото, цветето, птицата, камъкът не съзнават своята красота и свещеност. Когато човек се смълчи, той превъзмогва мисълта. В покоя отвъд мисълта има друго измерение на познание и осъзнатост. Природата може да ви отведе до покоя. Това е нейният дар към вас. Когато възприемате природата и се присъедините към нея в царството на покоя, това царство се прониква с вашето съзнание. Това е вашият дар към природата. Чрез вас природата осъзнава себе си. Тя ви е чакала милиони години!

Съчетания

Има в Рила две езера, свързани с проток, наричат ги Близнаците. Вътрешното езеро е обкръжено с отвесни скали. Тук царува строго, тържествено мълчание. В него човек може да долови безмълвния говор на скалите, водите и небето. От тях се излъчва нещо, което се предава и на човека. То е, като че се разтваря пред тебе една

са бързотечни.

Седя върху хвойновия храст, между двете езера и вкусвам слънчевия живот. Край мене мина голямо овчарско куче. То искаше да премине на отсрещния бряг, където беше стадото. Кучето изследваше течението на потока. Като дойде, до едно място, то се спря, обърна се към мене, като че искаше да

голяма книга и се обръща страница след страница. И човек разбира този език; страни мисли го посещават, и вижда картини от далечно минало... от времето на великото залежаване... Тук царува такъв мир! Човек може да стои с часове - не му се иска да напусне този чист, проникнат с достойнство свят.

Другото езеро е открито, слънчево. Наоколо скалите са обрасли със смрика и въздухът има ухание на балсам. Протокът, който свързва двете езера, е дълбок, водите му

каже: „Гледай сега какво ще направя!“ Нагази смело и премина на отсрещния бряг, а водата едва докосваше корема му. Като застана на брега, то се обърна тържествено: „А, какво ще кажеш сега, намерих ли бродчето?“ У животните има самочувствие, достойнство!

Какви чудесни съчетания има в природата! Обстановката - скалите, небето, водите - и едно малко същество минава... Само велики Художници могат да съчетават така нещата!

Борис Николов

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Спаска МИХОВСКА
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg

цена: 0,50 лв.